

AORAKI SKI MOUNTAINEERING

Axel Naglich, Baptiste Blanc a Todd Šindele jako první sjeli na lyžích Mt. Cook. Po osmihodinovém horolezeckém výstupu na vrchol sjeli na lyžích Západním hřebenem, kuloárem Západního hřebene do údolí Hooker Halley.

Reportáž z výstupu na Mt. Cook

<http://www.h2omaniaks.com/new-zealand/exkluzivni-foto-a-rozhovor-z-nedavneho-vystupu-ceskych-horolezcu-na-mt-cooka/>

...z auta vylézá kluk standardního vzhledu a vzrůstu a kromě lehce znavené tváře nic nenasvědčuje tomu, že se vrací z úspěšné výpravy na vrchol nejtěžší hory Nového Zélandu, hory, která má na svědomí několik desítek lidských životů. Míra Havrda a Lukáš Nechuta se právě vrátili z výstupu na Mt Cook.

Grázl: Ahoj Míro, tak jdeme na to? Míra: No.. Když to musí být, tak teda jo

Grázl: Well, tak mi nejdřív prozrad', co tě vedlo k tomu vylézt na horu, které se říká taky Zabiják v době, která už není úplně ideální?

Míra: Prostě jsem měl volno a cestu kolem. Popravdě řečeno to nebylo moc rozumný. Co já vím, tak v tomhle období ještě nikdo GT nelezl.

Grázl: Prozradíš, jak dlouho jste šli a lezli, popsal by jsi jištění „zespodu“ a s kým si šel. Ten kdo není lezecký laik jako já, určitě ocení, když řekneš jakým stylem jste lezli a s jakou výbavou?

Míra: Dohromady to dalo 6 dní – hlavní přelez vrcholů trval 18h. S jakou výbavou? Klasika – cepíny, mačky, lano, šrouby, smyčky, výbornej parták...no a chuť a dobrá nálada!

Grázl: Vím, že je několik „cest“, kterými se dá dobýt vrchol. Jakou jste zvolili vy?

Míra: Tu nejkrásnější! Grand Traverse (GT) – Hooker Glacier, všechny tři vrcholy, Tasman Glacier.

Grázl: Určitě to není lehká hora ani v ideálním počasí, natož pak v tuto dobu. Máš nějaké zkušenosti z podobných akcí, díky kterým sis věřil, že „to dáš“?

Míra: Já se tam šel jenom podívat

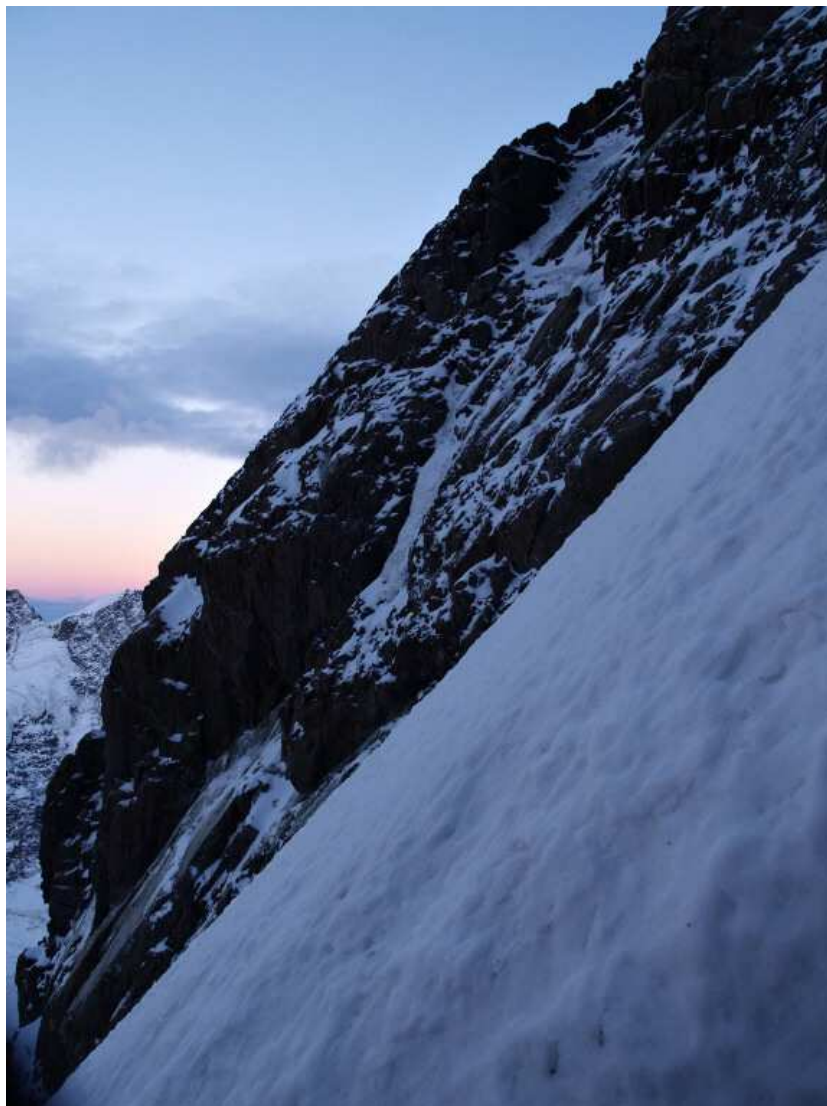
Grázl: Má tato hora nějaké specifikum, kterým se liší od ostatních?

Míra: Nestabilní počasí a velmi nestabilní skály – stále něco padá a nikdy si nemůžeš být jistý tím, na čem stojíš a nebo čeho se držíš. Spolulezci na sebe stále něco shazují – velmi častá smrt na Mt Cooku. No a sněhové laviny... S těma celkem počítáš a vidíš, kde to padá. Bohužel v tomto období jsou právě lavinové pole jedinou cestou přes trhliny.

Grázl: Měli jste cestou nějaké problémy, zranění? Co počasí? Podle fotek jste měli krásně.

Míra: Trochu jsme měli problémy s počasím. Na den, kdy jsme hodlali přelézt Grand Traverz, hlásili do vysílačky jasno a na hřebenech hor vítr do 35km/h. Už ráno, při lezení NW kuloárem na Low Peak, jsme viděli, jak na celém GT leží mrak. To jsme si ale mysleli, že se svítáním se to rozpustí.

Na Low Peaku už byla hustá mlha a silný vítr. Chtěli jsme se dostat do Middle Peak bivaku ale tam jsme už nedošli.

Jelikož vítr zesílil na cca 100km/h, zůstali jsme schovaní za kameny mezi Low a Middle Peakem asi 4h. Po těchto 4 hodinách, jsem byl tak zmrzlej, že jsem necítil nohu a už se mi ani nechtělo mluvit. Lukáš viděl, že jde do tuhého a zaktivoval lokátor.

Po další hodině bouře ustala a začali jsme se domlouvat se záchranáři, co a jak. Protože tam byla stále mlha, nemohli pro nás přiletět. Nechali jsme to na další den na ráno – že uvidíme, jestli se dám do kupy a jestli pro nás budou muset letět.

Parťák mě mezi tím naléval horkým čajem a masíroval nohu...hodně mi pomohl. Ráno ve dvě jsem se probudil a zjistil, že cítím nohu...takže záchrana nebyla potřeba. Jen nás čekalo rozhodnutí, jakým směrem se vydáme – zpět a nebo pokračovat v cestě. Jelikož jsme oba magoři, pokračovali jsme...

Grázl: Při pádlování je super pocit, když sjedeš místo a máš klid.. Ale vy jste sice dobyli vrchol, nicméně vás čekala ještě dost nebezpečná cesta zpět do údolí. Jaké byly pocity na vrcholu a poté když jste se dostali k místu, kde už se dalo očekávat, že žádné nebezpečí nehrozí?

Míra: Na vrcholu jsem byl dost nervózní z toho, že tam jsme strašně pozdě a že netušíme, co nás čeká při sestupu. Posledních cca 700m GT jsme měli naplánované na dvě, maximálně na tři hodiny, ale šli jsme to díky velmi špatnému ledu a bez vody 8h. Při sestupu nás čekal Linda Glacier, který byl už 2 měsíce „nelezitelný“. My jsme ale věděli, že to musíme dát. Na Mt Cooku není místo, kde nehrozí nebezpečí... Takové místo je až dole ve vesnici.

Grázl: A pověz.. Když jste dorazili zpět k muzeu sira Edmunda Hillaryho.. Museli jste se cítit minimálně stejně super jako kdysi on po svém prvovýstupu

Míra: Jo, byli jsme rádi, že je to za námi. Až dole si začneš uvědomovat, jaké jsi měl vlastně štěstí... Noční přelézání a přeskokování trhlin v lavinových polích, občas se propadneš do půl těla, balvany co kolem občas proletěly.... Jo, bylo to hodně adrenalinu – to si ale uvědomíš až dole, nahoře se tomu jen zasměješ.

Grázl: Předpokládám, že stejně jako on máš teďka další cíl – Mt Everest. Nebo chystáš něco jiného? Prozradíš?

Míra: Žiju velmi impulzivně – takže nikdy nic neplánuju. Prostě to udělám

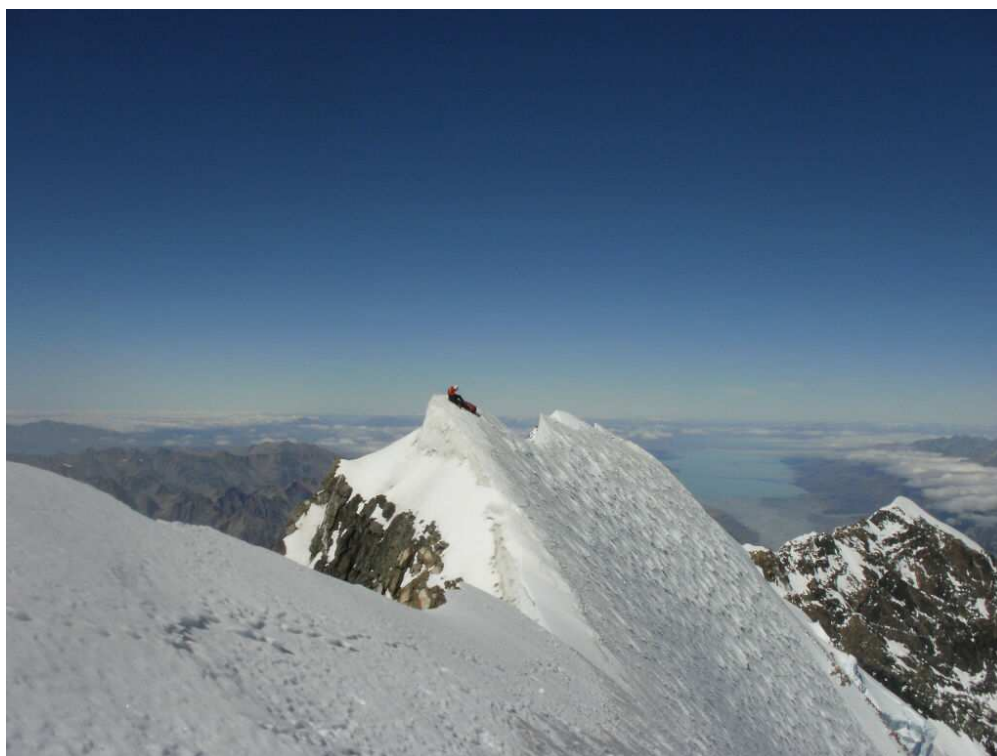
Grázl: Vím, že jezdíš i automobilové závody do vrchu. Nebojí se tvoje holčina o tebe? Když zrovna neřežeš zatáčky kilem tak šplháš po horách ve 4000 metrech? Má asi dost pevné nervy, co?

Míra: No vidíš, nad tím jsem nikdy nepřemýšlel....

Grázl: No, nebudu tě dál trápit. Klasická, naprosto neoriginální otázka na závěr. Chtěl by si někomu poděkovat? Třeba babičce za teplé ponožky, díky kterým ti neumrzly palce u nohou?

Míra: Děkuji bohu za stoctanový benzín a stopky

Grázl: Děkuju moc za rozhovor a přeju hodně dalších povedených výstupů. Míra: Díky

*“Climb if you will, but remember,
courage and strength are naught
without prudence, and one moments
negligence can destroy the happiness of
a lifetime. Do nothing in haste, and
look well into each step and think of
what may be the end...”*

Edward Whymper

Foto: Lukáš Nechuta